

temma ommas ammetis rohket tööd neist sai. Agga keige üllem assi ja abbi seal jures olli, et Jummalä önnistaminne nähtawal wisil selle öige ning jummalakartlikko mehhe joudo jätkas seie järje, et sai senna pool üht illust ellamisse kohta ennesele östa, kus ilma murreta ja kalli rahhoga omma wagga perrega ellas, ommad lapsed Jummalä auuks ülleskaswatas, ja omma ennese au terwelt ennesele hoidis omma pitka ello otsani.

Sedda kuuldes, mis keik tööste selsamal wisil sündinud assi on, tullewad ehk neile, kes sedda siit on luggenud ja targaste järrele arwanud, Joannesse ilmutamisse ramato sannad mele, kus on kirjutud, kuesteistkümnemas peatükis, seitsmes salmis: „Edest, Island Jummal, Sa keigewäggewam, Sinno kohtud on töösised iggawesest iggaweste“.

II.

Ühhes Saksama linnas ellas üks sep omma abbi-kasaga, mollemad nored. Teine olli kerme töteggia, õiglane ja jummalakartlik mees, ja naene holas maia-piddaja. Sest tulli ka, et nende kätte tööd sai önnistud. Sowisid ennestele lapsi, kellele saaksid omma tö palka senna pool järrele jätta. Ka se iggatsewinne läks neile muist töeks. Agga pärrast löi nende päwade karm mustaks. Meest sai katsutud ühhe haigusse läbbi, mis tedda kaua aega wobi peäl kinni piddas. Terwed kuud naene kandis truište hoolt mehhe eest; ühhe targa tohtri rohhud said ühtepuhko temmale murretsetud, ilma selle haigusse otsa kätte samata. Seppa ammet sai senni ühhe moistlikko ja hoolsa maia-seltsimehhe läbbi toimetud. Naene läks sel wisil temmaga päwast päwani tuttarwamaks, ja noor mees temma melest armsamaks. Nattuke awalt andsid mollemad ennast selle lotusse siöse, et neist pari-rahwaks woiks sada meistri surma järrel. Agga kui surm ikka kaueminne wibis ilma nende lotust töeks saatmata, julgesid jubba, selge sannaga issekeskis kõnneleda sest, et surma ootminne neile iggawaks läks. Surm ei piddand sest ühtegi luggu. Wimaks sünnitas naese patto-lust, mis temmal selle nore mehhe järrele olli, hirmsaid tapmisse mõttid. Rohkus käl issegi esiotsa weel tullise hir-